

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 4093

гр. София, 26.01.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 25 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и шести януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ЙОАННА Н. СТАНЕВА**

като разгледа докладваното от **ЙОАННА Н. СТАНЕВА** Гражданско дело № 20231110138110 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба Г. Б. К. срещу „Фератум България“ ЕООД, която отговаря на изискванията за редовност, а предъявените с нея искове са допустими.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът е подал отговор на исковата молба.

На основание чл. 211, ал. 1 ГПК „Фератум България“ ЕООД е представил насрещни искове срещу ищеца.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът по насрещния иск е подал отговор на исковата молба.

Страните са представили писмени документи, които са допустими и относими, поради което следва да се приемат като писмени доказателства.

Налице са предпоставките за насрочване на делото за разглеждане в открито съдебно заседание.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

УКАЗВА на „Фератум България“ ЕООД в **едноседмичен срок** от получаване на определението с писмена молба с препис за насрещната страна да посочи период на претенцията за договорна лихва с посочване на начална и крайна дата. При неизпълнение, насрещната искова молба в частта за претенцията за сумата от 40,96 лева ще бъде върната.

НАСРОЧВА открито съдебно заседание на **28.03.2024г. от 14:50 часа**, за когато да се призоват страните, като им се изпрати препис от настоящото определение, а на ищеца по насрещния иск- препис от отговора на насрещната искова молба.

ПРИЕМА ЗА СЪВМЕСТНО РАЗГЛЕЖДАНЕ предъявените от „Фератум България“ ЕООД насрещни осъдителни искове.

ПРИЕМА представените от страните писмени документи като доказателства по делото.

ИЗГОТВЯ следния **проект за доклад** на основание чл. 140, ал. 3 вр. чл. 146, ал. 1 и ал. 2 ГПК:

Предявени са от Г. Б. К. срещу „Фератум България“ ЕООД пасивно субективно съединени установителни искове с правно основание чл. 26 ЗЗД за признаване за установено

между страните, че Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № 1255193 от 19.04.2023г., е нищожен поради противоречие със закона, заобикаляне на закона и накърняване на добрите нрави.

При условията на евентуалност са предявени установителни иски по чл. 26 ЗЗД за прогласяване за нищожни на следните клаузи- т. 4, т. 5 и т. 3, б. „б“ и б. „в“ от Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № 1255193 от 19.04.2023г.

Предявени са насрещни осъдителни иски от „Фератум България“ ЕООД срещу Г. Б. К. с правно основание чл. 240, ал. 1 ЗЗД, във вр. чл. 79 ЗЗД и чл. чл. 240, ал. 2 ЗЗД за заплащане на следните суми: **800** лева, представляваща неизплатена главница по Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № 1255193 от 19.04.2023г., ведно със законната лихва върху главницата от датата на подаване на насрещната исковата молба - 12.10.2023г. до окончателното ѝ плащане, както и сумата от **40,96** лева, представляваща договорна лихва.

Ищецът Г. Б. К. твърди, че между страните бил сключен Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № 1255193 от 19.04.2023г. съгласно който на ищеца в качеството на кредитополучател следвало да бъде предоставена сумата от 800 лева със срок на издължаване на същия до 03.06.2023г. Съгласно уговореното в процесния договор заемателят следвало да погаси задълженията си с една вноска, възлизаща в размер на над 1000 лева. Счита, че договорът за потребителски кредит е нищожен, а в условията на евентуалност, че са нищожни клаузата клаузите, с които са уговорени обезпечения, предоставяне на допълнителни такси и възнаграждения, както и начислените ГЛП и ГПР. Посочва, че договорът за кредит е недействителен съгласно чл. 22 ЗПК, тъй като не отговаря на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. т. 9, т. 10, т. 11 от ЗПК. Поддържа, че в него е посочен ГПР от 49,93 %, но не бил включен договора за поръчителство и другите услуги, което правило този процент неверен. Счита, че заплащането на сумата по договора за поръчителство следва да бъде разглеждана като елемент от общия разход по кредита за потребителя и е налице заобикаляне на чл. 19, ал. 4 ГПК и нарушение на изискването ГПР да не надвишава максималния размера на законната лихва. Поддържа, че в чл. 5 от договора било уговорено, че кредитът се обезпечавал с поръчителство, предоставено от „Multitude Bank“ в полза на ответника. Сочи, че при сключването на процесния договор никъде не бил посочен размер на възнаграждението за предоставяне на гаранция. Навежда, че в нарушение на чл. 18 от ЗПФУР не бил получил преддоговорна информация, договор за кредит и общи условия. Изтъква, че клаузата е нищожна, тъй като сключването на договора за поръчителство представлява условие за отпускането на кредита, твърди, че същата е уговорена във вреда на потребителя и поради това е неправомерна. Поддържа становище, че процесният договор бил нищожен на основание чл. 10, ал. 1 във вр. чл. 22 ЗПК, както и противоречал на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, тъй като не съдържал начина на изчисляване на ГПР, така и заобикалял изискването на чл. 19, ал. 1 ЗПК и надхвърлял законоустановения максимум при включване на възнаграждението за предоставяне на гаранцията. Навежда, че целият договор е недействителен на основание чл. 22 ЗПК. В условия на евентуалност счита, че клаузите, с които са уговорени обезпечения, предоставяне на допълнителни такси и възнаграждения, както и начислените ГЛП и ГПР, са нищожни на основание чл. 26, ал. 1, пр. 3 ЗЗД вр. чл. 143, ал. 1 ЗЗП и чл. 146 ЗЗП. С уточнителна молба от 09.08.2023г. ищецът е посочил, че договорът за кредит е нищожен като противоречащ на императивни изисквания на ЗЗД, ЗЗП, ЗПК, ЗПФУР, ЗЕДЕП, като заобикалящ закона и като накърняващ добрите нрави. Твърди, че са нищожни клаузите от договора, уговарящи обезпечение- т. 5, както и начислените ГЛП /т. 3, б. „б“ и „в“/, и ГПР /т. 4/, като противоречащи на закона, неправомерни и накърняващи добрите нрави. Искането към съда е да уважи предявените иски. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, в който е посочено, че по силата на сключения Договор за потребителски кредит № 1255193 ищецът е следвало да заплати възнаградителна лихва в размер на 5,12% при ГПР в размер на 49,93 %, тоест общо 840, 96 лева. Ищецът следвало въз основа на чл. 5 от договора да

даде подходящо обезпечение на своето задължение, като преди сключването на договора ищецът бил избрал това да стане чрез поръчител Малтитюд Банк /Малта/. Твърди, че дружеството - заемодател и дружеството - поръчител са два различни правни субекта, които нямат връзка помежду си и разходите по договора за поръчителство не трябвало да са част от разходите по договора за кредит. Посочва, че уговорките в договора за кредит са индивидуално договорени. Ответникът твърди, че е предоставена цялата законово необходима информация във връзка с размера на ГПР, както и начина на неговото формиране. Съгласно чл. 5 от ЗПК преди потребителят да бъде обвързан от предложение или от договор за предоставяне на потребителски кредит, кредиторът предоставял своевременно на потребителя необходимата информация за вземане на информирано решение за сключване на договор за потребителски кредит. Тази информация се предоставяла във формата на СЕФ за предоставяне на информация за потребителските кредити съгласно Приложение № 2 от ЗПК. Такъв СЕФ бил предоставен на електронната поща на ищеца при кандидатстването за кредита, с който се е запознала. Твърди, че посоченият ГПР от 49,93 % в договора за кредит бил в съответствие с чл. 19, ал. 4 ЗПК, тъй като не бил по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута. Поддържа, че в процесния договор е посочен твърд лихвен процент, както и ясен погасителен план, в който не било посочено възнаграждението, което ищецът се бил задължил да плати на трето лице, както и че кредиторът не бил длъжен да включи в ГПР по кредита уговорената сума в договора за поръчителство, тъй като не било задължително условие за отпускане на кредита. Ответникът твърди, че ГПР по кредита не надвишава законоустановения максимален размер, както и че процесната клауза на чл. 5 от договора за кредит била уговорена индивидуално, като ищецът сам избрал начина на обезпечение. Ищецът разполагал и с правото по чл. 29 ЗПК да се откаже от договора, което право не било упражнено, поради което можело да се направи обосновано предположение, че разбирал и приемал клаузата на чл. 5 от договора за кредит. Поддържа, че ищецът сам е избрал в електронния формуляр като обезпечение поръчителство от Мултитюд Банк и след като се е запознал с дължимите от него такси е подал заявление за сключване на договор за потребителски кредит. Твърди, че ищецът сам е посочил Мултитюд Банк като поръчител, получил е информацията, съответно проектите на договорите, след което е потвърдил изрично чрез СМС, че желае да сключи договора за потребителски кредит при посочените условия. Поради което поддържа, че не е налице заблуждаваща практика по смисъла на чл. 68е ЗЗП. Искането към съда е да отхвърли предявените искове. Претендира разноски.

Предявява насрещни осъдителни искове срещу Г. К. за заплащане на неизплатените суми по договора, а именно главница в размер на 800 лева и договорна лихва в размер на 40,96 лева. Твърди, че в изпълнение на задължението си предоставили заем в размер на 800 лева, като предвид крайният падеж на договора бил налице правен интерес да предявени иск срещу Г. Б. К. за неплатените суми по договора. Искането към съда е да уважи предявените насрещни искове.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК ответникът по насрещния иск - Г. Б. К., е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените насрещни искове. Излага съображения за нищожност на договора за кредит и неоснователност на изложените съображения в отговора на исковата молба. Счита, че кредитното правоотношение между страните било недействително въз основа на чл. 22, вр. ал. 11, ал. 1 т 10 от ЗПК. Поддържа, че дружеството- поръчител представлява предварително одобрено и известно на кредитора дружество с оглед на което същият бил запознат с обстоятелствата, при които бивали сключвани договорите за поръчителство. Отделно от това, от справка в Търговския регистър се установявало, че едноличен собственик на капитала на „Фератум България“ ЕООД бил „Мултитюд СЕ“. Твърди, че двата договора следвало да се разглеждат общо, тъй като били неразривно свързани. Поддържа, че непредставянето на обезпечение не води до претърпяване на вреди за кредитора. Сочи, че целта на неустоечната клауза е осигуряване на допълнително възнаграждение. Счита, че договорът за кредит е лишен от правна основа, тъй като само привидно преследва легитимни цели. Поддържа, че клаузите в договора не били индивидуално уговорени, а били отнапред предвидени от ответното дружество и ищецът не

е имал възможност да влияе върху съдържанието им при сключването на договора. Твърди, че съгласно чл. 23 ЗПК потребителят дължи само чистата стойност на кредита, поради което следвало да се приеме, че не дължи никакви лихви.

В доказателствена тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 26 ЗЗД е да докаже сключването на договор за потребителски кредит със соченото в исковата молба съдържание, както и че клаузи от него противоречат на закона, респ. че са нарушени добрите нрави.

В доказателствена тежест на ответника е да докаже, че при сключване на договора са спазени изискванията на ЗПК, както и че договорът не нарушава закона и добрите нрави и че клаузите от него са индивидуално уговорени.

По предявените насрещни осъдителни иски в тежест на ищеца по насрещните иски е да докаже: сключване на договор за заем, предоставяне на заетата сума, размер на възнаградителната лихва.

ОБЯВЯВА ЗА БЕЗСПОРНО и ненуждаещо се от доказване, че между страните е сключен Договор за предоставяне на финансови услуги (заеми) от разстояние № 1255193 от 19.04.2023г., по силата на който на ищеца е предоставена сумата от 800 лева при фиксиран лихвен процент от 40,96 % и ГПР - 49,93 %, както и че главницата по кредита е предоставена от кредитора и усвоена от кредитополучателя.

УКАЗВА на страните, че на основание чл. 7, ал. 3 ГПК съдът следи служебно за наличие на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител.

УКАЗВА на страните, че следва най-късно в първото по делото заседание да изложат становището си във връзка с дадените указания и доклада по делото, както и да предприемат съответните процесуални действия, като им **УКАЗВА**, че ако в изпълнение на предоставената им възможност не направят доказателствени искания, те губят възможността да направят това по-късно, освен в случаите по чл. 147 ГПК.

УКАЗВА на страните, че ако отсъстват повече от един месец от адреса, който са съобщили по делото или на който веднъж им е било връчено съобщение, са длъжни да уведомят съда за новия си адрес, като при неизпълнение на това задължение всички съобщения ще бъдат приложени към делото и ще се смятат за редовно връчени.

ПРИКАНВА страните към спогодба, в който случай половината от внесената държавна такса се връща на ищеца. **УКАЗВА** на страните, че за приключване на делото със спогодба е необходимо лично участие на страните или на изрично упълномощени за целта процесуални представители, за които следва да се представи надлежно пълномощно.

УКАЗВА на страните, че за извънсъдебно разрешаване на спора при условията на бързина и ефективност може да бъде използван способът медиация. Ако страните желаят да използват медиация, те могат да се обърнат към център по медиация или медиатор от Единния регистър на медиаторите към Министерство на правосъдието (<http://www.justice.government.bg/MPPublicWeb/default.aspx?id=2>).

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Съдия при Софийски районен съд: _____